

عنوان مقاله:

واکوی خاستگاه های ضلع زمان مندی نظریه عصمت در آراء تفسیری فخر رازی (۶۰۶ق) و ابن شرفشاه حسینی (۸۱۰ق)

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های تفسیر تطبیقی، دوره 9، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

محمدهادی صفری - گروه علوم قرآن و حدیث، دانشگاه قرآن و حدیث، قم، ایران.

احمد کریمی - دانشیار گروه کلام دانشگاه قرآن و حدیث

خلاصه مقاله:

ضلع زمان مندی آموزه عصمت، محل تنازع دیدگاه های مطلق گرا و مخالفان بوده که گروه اول، گستره زمانی آن را مطلق دانسته و در مقابل گروه دوم آن را به پس از بعثت محدود کرده اند. این پژوهش با بررسی تطبیقی دیدگاه دو مفسر، یکی: فخررازی (۶۰۶ق) که عصمت را زمان مند دانسته و دیگری ابن شرفشاه حسینی (۸۱۰ق) که گستره عصمت را تشکیک ناپذیر می داند، تلاش کرده تا بن مایه نظرگاه آنان پیرامون ضلع زمان مندی عصمت را در پیوند با واژگان قرآنی مرتبط: «ذنب» (فتح: ۲)، «وزر» (شرح: ۲) و «ضلال» (ضحی: ۷) بررسی کند. یافته ها نشان داد که هر دو مفسر، این واژگان را در تنافی با عصمت نمی دانند و در نتیجه، نمی توان از آنها زمان مندی عصمت را نتیجه گرفت با این حال، فخر رازی بر انگاره زمان مندی عصمت که مبتنی بر سوگیری های اشعری گرایانه و اخبار خدشه پذیر است تاکید کرده و تلاش می کند تا با تاویلات مختلف از اندیشه کلامی خود در این باره عدول ننماید و از این روی، مواضع روشی و معناشناختی اش در این باره با نقطه نظر کلامی وی در انسجام و هماهنگی نیست.

کلمات کلیدی:

ابن شرفشاه حسینی، ذنب، عصمت پیامبر اکرم قبل از بعثت، ضلال، فخر رازی، وزر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1949961>

